



PEYGAMBERLERİN

MUCİZELERİ

NURDAN DAMLA



ÇİZER: ERKAN BASTEM

İÇİNDEKİLER

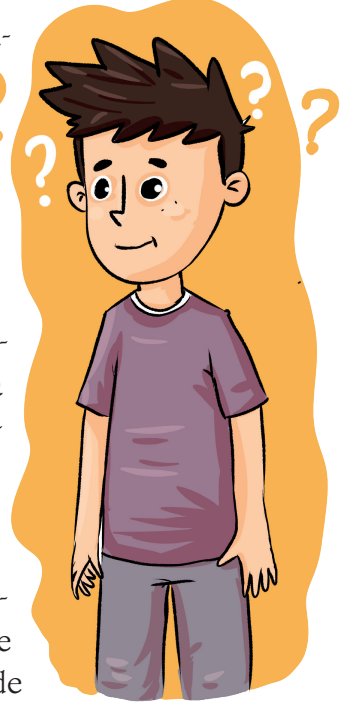
- MERAKLI FATİH / 5
- YERYÜZÜNÜN İLK MİMARİ / 8
- İĞNE, KALEM, ÖLÇEK / 18
- YERYÜZÜNDE İLK GEMİ / 22
- SARSAR'IN GÜCÜ / 32
- TAŞTAN ÇIKAN DEVE / 46
- YAKMAYAN ATEŞ / 53
- ZEMZEM / 64
- KURBAN / 69
- RÜYA / 73
- KORUNAN BEBEK / 87
- TUR DAĞI'NDAKİ IŞIK / 91
- YOL VEREN DENİZ / 96
- MEN İLE SELVA / 101
- YUMUŞAYAN DEMİR / 105
- KÜÇÜK KARINCA / 111
- KUŞLARLA KONUŞAN PEYGAMBER / 113
- SIRÇA KÖŞK / 120
- BOYUT DEĞİŞTİREN PEYGAMBER / 123
- SABIR / 129
- NİNOVA / 134
- DENİZALTINDA YAŞAYAN PEYGAMBER / 136
- HZ. ZEKERİYA'NIN SEVİNCİ / 142
- TAŞIN SAKLADIĞI PEYGAMBER / 146
- KONUŞAN BEBEK / 150
- FATİH BÜYÜLENİYOR / 157



MERAKLI FATİH

O, olağanüstü olaylara, insanüstü güçlere pek meraklıydı. Zaman zaman duyduğu peygamber mucizeleri hep ilgisini çekmişti. Mucizelerin olağanüstü olaylar olduğunu biliyor ve bunları öğrenmek istiyordu.

Fatih, merak ettiklerini öğrenebilmek için her insanda var olan harika bir gücü keşfetmişti. Ne uzay gemisi yolculuğu ne de ışınlanma gerçeği değildi bu. Akıl sahibi her insanda var olan bir gücü, yerinde kullanma keşfiydi belki de. Bu harika güç, hayal gücüydü. O güç sayesinde her yere anında yolculuk yapıyordu. Bazen de bu zevki zamanlar boyutunda yaşıyordu. Geçmiş ve gelecek zamanlara gidiyordu. Bu keyifli ve güzel yolculuklara çıktığı zamanlarda mutluluktan uçuyordu. Çağlar üstü bu boyutlarda heyecanlı, coşkulu ve



merak dolu anlar yaşıyordu. Bu güzellikleri hep hayal gücüne borçluydu.

Fatih bu harika özelliğe güzel bir isim vermişti. Ona “Hayal Atı” diyordu. Hayal Atı’na bindikçe tadına do-
yulmaz anlar yakalıyordu. Bu keyifli gezilerde yanından ayırmadığı tek eşyası ise kitabıydı. Onu en gizli, en sırlı âlemlere uçuran Hayal Atı da kitabında saklıydı. Okumanın tadına varan herkesin bindiği bu harika at, binbir giz ve sırlarla saklı dünyalara uçuyordu. Bilinmeyen, görünmeyen, tadılmayan yaşıyordu bu uçlarda.

Fatih, dünyanın ilk hâlini çok merak ediyordu. İnsanlığın nasıl var olduğunu, hangi aşamalardan sonra bugünkü medeniyet noktasını yakaladığını bilmek istiyordu. Bu merak onu bir dizi araştırmaya yöneltmişti. Çünkü yakın bir arkadaşı ona:

– Medeniyetin ilk mimarları peygamberlerdir, demişti.

Bu cümle bir şimşek gibi çakmıştı kafasında. Onlar kimlerdi acaba? Nasıl insanlardı? Neler yapmışlardı? Ne için yaşamışlardı? Tarifsiz bir merak bütün benliğini sarmıştı. Bu merakını bilen babası, Fatih’e bir kitap armağan etmişti. Çok sevinçliydi. Çünkü aradığı her şey bu kitabın içinde saklıydı. Bilgiler, ışıklar, ilimler, sırlar, bilinmeyenler ve Hayal Atı. Yoğun bir merak ve öğrenme isteği içinde elindeki kitabının sayfalarını açtı. Şimşekten hızlı atına bindi ve uçup gitti.

Dünyanın farklı bir boyutundaydı şimdi. Sesler, manzaralar, her şey birdenbire değişmişti. Bir anda çağların çok ötesinde bulmuştu kendini. Meraklı gözlerle çevreyi incelemeye koyuldu.





YERYÜZÜNÜN İLK MİMARİ

Yeryüzü alabildiğine ıssızdı. Otların hışırtısı, kuşların civıltısı ve suların şırıltısı ıssız dünyayı sarmıştı. Fatih'in geldiği yer, bugünkü Hindistan'ın Seylan Adası'ydı. Ovaların, nehirlerin, dağların en ıssız yerlerinde yeryüzünü dinledi.

Bomboştu dünya. Makineler, fabrikalar, gökdelenler, apartmanlar, hatta küçük evler bile yoktu. Her yer ağaçlar, çiçekler ve yeşilliklerle doluydu. Bir ürperti sardı içini.



– Ne kadar güzel olursa olsun insansız bir dünya neye yarar ki, diye sordu kendi kendine.

Sonra büyük bir merakla ıssız dünyayı incelemeye koyuldu. Acaba bulunduğu yüzyıla gelene kadar hangi aşamalardan geçmişti? Dünyada ilk yaşayan kimlerdi?

O, bu merak içinde etrafı incelerken o da ne! Çok uzaklardan yana yakıla bir ağlama sesi geliyordu. İliklerine kadar donmuştu sanki Fatih! Sesin geldiği yere doğru hızla yöneldi. Kocaman ve ıssız dünyada bir insanla karşılaşmıştı. Oldukça iri yapılıydı. Secdeye kapanmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Fatih, bu içli yalvarışlardan ve durmak bilmez hıçkırıklardan çok etkilenmişti:

– Bu insan kim? Neden böyle ağlıyor, dedi kendi kendine.

O, başı önünden kalkmayan, acılı insan sürekli tevbe edip af diliyordu. Fatih, onun ne dediğini merak etmişti. Hemen kulak kabarttı. Şöyle yalvarıyordu:

– Affet Allah'ım! Affet Allah'ım! Sonsuza dek cennetinde kalmak istemiştim. Bu endişeyle şeytanın oyununa geldim. Sonunu düşünmeden nefsimi uydum. Koymuş olduğun yasağı bir anda unuttuverdim. Yasak yemiştin yedim ve sonunda cennetten çıkarıldım. Senden af diliyorum. Sen affetmeyi seversin. Affet Allah'ım. Affet ne olursun! Bağışla!

Fatih, eli yüzü pırıl pırıl, tertemiz, o güzel yüzlü insanı ilgiyle seyretti. Ona karşı kalbinde farklı bir duygu hissetti.

- Aman Allah'ım! Kitapta anlatıldığına bakılırsa bu güzel insan, insanlığın babası, ilk peygamber Hz. Âdem^(as) olmalı! Ne kadar farklı, ne kadar da samimi bir insan, dedi kendi kendine.

Hız. Âdem^(as)'in pişmanlık dolu yalvarışları her yeri sarmıştı. Aydınlık yüzü gözyaşlarından sıırıslılandı.

Fatih, yeryüzünde başka birilerinin de olup olmadığını çok merak ediyordu. Merak dolu duygularla Hayal Atı'nın yönünü çevirdi. Issız bucaksız çölleri aştı.

Coşkulu nehirlerin ak köpüklü sularından geçerek, yeryüzünün bir başka yarımadasında buldu kendini. Ansızın garip bir ürpertiyle irkildi. Yana yakıla duyulan bir başka ağlama sesi, her yeri inletiyordu. İçli ve sıcak hıçkırıklar çok uzaklardan bile duyuluyordu.

Fatih, Hayal Atı'nı sesin geldiği yöne doğru sürdü. Bir kadını ağlayan. Acılı ve perişandı. Üzüntüden iki büklüm olmuştu. Gözlerinden oluk oluk yaşlar akıyordu. Uzun zaman o hâlde olduğu belliydi. Bir dağın başında yalnız, çaresiz ve mutsuz görünüyordu. O hâliyle bile ay yüzü ışık ışıldı.

Fatih, onun bu perişan hâlinde çok etkilenmişti.

— Bu da kim, dedi.



Bu güzel insan, sevginin, şefkatin, güzelliğın incisi, anneler annesi Hz. Havva^(as)'dan başkası değildi. Dünya yüzünde var olan iki insandan birisiydi. Büyük bir olay yaşamışlardı. O yüzden böylesine acı dolu ve pişman-dılar. Yüce Allah, Hz. Âdem^(as) ve Hz. Havva^(as)'yı ilk insanlar olarak yaratmış, cennetinde misafir etmişti. Cennette var olan bir ağacın meyvesini ise onlara ya-saklamıştı. Onlar binbir güzellik içinde cennette mutlu yaşarken bir anda olanlar olmuştu. Şeytan, onları çok ama çok kıskanmıştı. Bunun için de onlara çirkin bir tuzak kurmuştu. Dost gibi görünerek onları aldatmış, ya-sak meyveden yedirtmişti. Âdem ile Havva ise ne yazık ki bir anlık şaşkınlıkla ona uymuş ve yasak meyveden yemişlerdi. Cennetin onca güzellikleri içinde yememeleri



gereken bir tek meyve onları perişan etmişti. Bu hatanın cezası olarak da cennetin pırl pırl köşklerinden dünya yüzüne indirilmişlerdi. Bu hiç de kolay bir şey değildi. Üstelik dünyanın iki ayrı bölgesindeydiler.

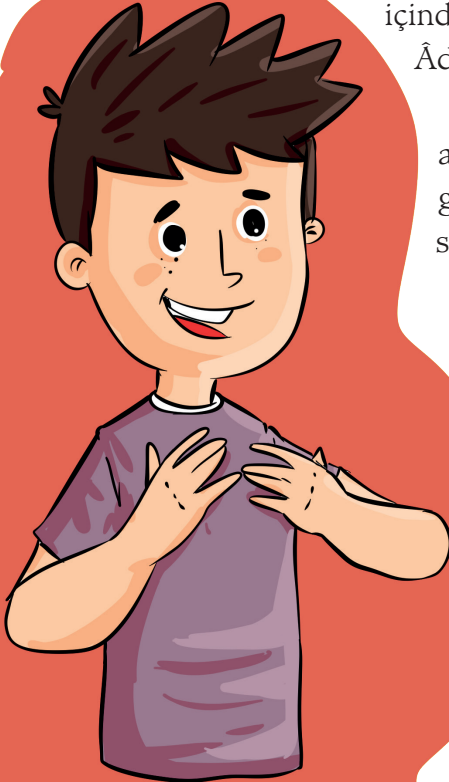
Bir yanda yaptıkları hatanın pişmanlığı, öte yanda birbirlerine ve geldikleri o güzelim cennete duydukları özlem vardı. Fatih onların bu derin acısını yüreğinde duymuştu. Hafifçe mırıldandı:

– Allah'ım! Sen bizi şeytana uydurma. O gerçekten bize düşman!

Issız dünyada yaşayan iki insanı gözyaşları içinde seyretmek onu bir hayli etkilemişti. Bu çaresiz bekleyiş sürerken onların bir araya nasıl geleceklelerini düşünüyordu Fatih. Bu merak içinde Hayal Atı'nı anında Hz. Âdem^(as)'in yanına sürdü.

O ay yüzlü güzel insan af diliyordu. Pişmanlık gözyaşları içinde Allah'a sürekli yalvarıyordu.

Yüce Allah, günahattan sonra pişman olanları ve kendinden af dileyenleri affetmeyi çok sever. O, kullarını çok severdir. Onlara acır. Sıkıntı çekmelerini asla istemez.



Kendisine bu kadar içten dua eden bu iki kulunun tövbesini kabul etmiş olacak ki yıllardır ayrı düşen bu iki güzel insanı birbirine kavuşturdu. Mesafeleri kısalttı. Onları buluşturdu. Hz. Âdem^(as) ve Hz. Havva^(as) gibi Fatih de sevinç içindeydi.

Birisi insanlığın ilk babası, ilk peygamberi Hz. Âdem^(as). Diğeri ise kalbi sevgi ve şefkat dolu, anneler annesi Hz. Havva^(as). İki güzel insan Arafat'ta, Rahmet Dağı'nın yamaçlarında karşılaştılar. Sevinç içinde kucaklaştılar. Şimdi ıssız dünya, insan denen varlığın ilk sevinç çığlıklarıyla şenleniyordu.

Havva annemiz ile Âdem babamız birbirlerine kavuştuktan sonra acılarını yarı yarıya unuttular. Yeryüzünün imarı için kolları sıvadılar. Onlar, yeryüzünü şenlendireceklerdi. Zor fakat güzel bir görev kendilerine verilmişti. Bunun için çalışıp çabalayacaklardı.

Hz. Âdem^(as) yeryüzünde ilk binayı yapmak için kolları sıvadı. Dünya yüzünde yapılan ilk bina Kâbe oldu. Onu, melek yardımıyla Hz. Âdem^(as) yapmıştı. Fatih ise onları büyük bir hayranlıkla izliyordu.

Ne kadar sevgi dolu, ne kadar aydınlık yüzlü bir insandı o. Ne kadar çok şey biliyordu. Fatih, babasının bu konuda söylediklerini hatırladı:





— Yüce Allah, Hz. Âdem^(as)'e melek aracılığıyla varlıkların ismini öğretti. Onu ihtiyacı olan her konuda bilgilendirdi.

İlk insan Hz. Âdem^(as), hayvanların dilini biliyor ve onlarla konuşabiliyordu. Daha birçok beceriye sahipti. Allah'ın gücü ve yardımıyla en zor işleri kolaylıkla başarabiliyordu. Hz. Âdem^(as)'i dikkatle takip eden Fatih, gerçekleşen bu olağanüstü olaylara karşı hayretler içindeydi. Gerçekten de Hz. Âdem^(as) birçok üstün özelliğe sahipti. Bir yere gitmek istediği zaman yollar ona kısalıyordu. Gitmek istediği yere çok kısa sürede gidebiliyordu. Dağ ve taşlardan anında su çıkarabiliyordu. Ektiği tohum çok çabuk yeşerip, kısa sürede ürün veriyordu. Bütün bunlar çok ilginç olaylardı. Ve Âdem^(as)'e peygamberliği sayesinde verilmişti.